

Sevgi Tanesi

– BirgölERDOĞAN · 06 Mart 2011

Bir küçük sevgi tanesiydi düştü, toprağın karanlık ama dingin koynuna. İlk aşkıydı hayat bulduğu, usul usul gözyaşlarının sıcaklığında... Ondan aldığı cesaretle çatladı kabuğu. Dar zamanlarda yeşerdi. Biraz ürkütü, bir an korktu fakat aşkı araladığı; iki kabuğunun arasından bir minik filiz canlandı. Toprak koynunda ki küçücük tane için döktü gözyaşını, bir yaprak daha açtı sevgi tanesi onun aşk dolu yüreğinde. Kokusu özlemde ve inadına sevdaya filizlenen köklü bir bekleyiş...

Bir gün bir deli c/esaret çıktı aşkının koynundan işte o an güneşi tanıdı. Göz alıcı parlaklığına aldandı, adeta büyüldü ilk aşkını unutup onun peşine düştü çapkın yüreği. Köklerini bırakıp bir ışığın peşinde edalı mahzun boy verdi. Toprak sessizce ağlarken o fütursuzca sevgilinin peşine düştü. Güneşe ışığına aldanarak salınıp yeşerirken yanı başındaki dalı fark etti; sandı ki keramet onda onun sayesinde tutundu hayata...

Kupkuru ve de dümdüz bir dal parçasına aldandı bu kez de yüreği. Onun sayesinde filiz verip çiçek açıyor zannetti. Sevdalandı. Güç aldıkça ilk aşkından, ışık verdikçe sevgili, o sardı sarmaladı, dolandı bir yalancıya. Tüm gücüyle her tutunuşu derin bir sessizlikle tomurcuk verdi. Açmadı yüreğini, bakmadı içine, mor gökyüzüne ulaşmayı yeğledi. Sarıldıkça yukarı doğru, alt dalları mutluluktan meyveye durdu. Üst dalları aşkta demlendikçe özlem yükü çiçek açtı. Hiç yüz vermese de dal; yanında diye umutlandı sevgi tanesi... Tedirgindi bütün duygular...

Bir kuru dala bağladı hülyalarını; onu koynunda saklayıp gözyaşları ile büyüteni, sevgiliyi unuttu. Bitmez sanılan sevdalar tükendi, leyl artık aşk... Renk veren, can veren sandı, aldandı. Bir gün anladı ki tek taraflı bu tutku, en sonunda dalları, çiçeği kurudu. Cesareti yoktu maziden bir şeyler ummaya, kırık dökük renkler mateme bulandı. Ne ilk aşkına ne de sevgiliye dönüp bakamadı, utandı onlardan... Mor gökyüzüne ulaşmak için çırpınmıştı, bir riyakâra aldandı. Buselik makamında büyüdü, hüzzamı dökülüşleri. Eğildi başı; bıraktı yalancıyı, kapadı yüreğini. Artık bitti; kurudu aşkı, meyveleri... Düştü sevgi ve pişmanlığın taneleri...

Dökülen sevgiyi ilk aşk aldı koynuna, vefalıydı. O küçücük sevgi tohumunu sakladığı gibi sakladı koynunda tekrar; bir gün onunda kendini terk etme ihtimalini umursamadı. Emanetti. En vefalısına aşkın ve sevgilinin...